

ΧΟΡΟΙ.

Α΄.

Χορός ἐδῶ, χορός ἐκεῖ, παντοῦ χορός καὶ ζάλη,
ἔγιναν μόδα κι' οἱ χοροὶ καὶ ζήτημα ἡμέρας....
Καὶ πῶς ἀλλοιῶς τὰ πλοῦτη των θὰ δείξουν οἱ μεγάλοι,
καὶ πῶς θὰ ἦναι ἄνθρωποι τῆς ὑψηλῆς μας σφαίρας;
Χωρὶς διαμάντια, κρύσταλλα, χορούς, σουπέδες, σάλαις,
πῶς θὰ ἔμπορέσουν πρὶ ἕψηλά ν' ἀνέβουνε δυὸ σκάλαις;

Ἐμπρὸς λοιπὸν, χορεύετε ἑστῆς φτώχειας τὸ γεινάτι,
φορέσετε τὰ πρὶ θανεῖα βελοῦδα καὶ μετάξια,
ἄς χύνη φῶς καὶ μυρωδιαῖς τὸ κάθε σας πάλαι,
κι' ἀπ' ἔξω κάθε πρόστυχος ἄς χάσκη μὲ τ' ἀμάξια.
Μέσα ὁ κάθε αὐλικός, μακρὰ ὁ δημοκράτης,
μέσα ὁ κάθε εὐγενής, ἀπ' ἔξω ὁ χωριάτης.

Ποιὸς εἶσθε σεῖς, ποῦ θέλετε νὰ μπῆτε ἑστὸ σαλόνη;
λιθάνι δὲν ἐκάψατε ποτέ σας εἰς τὸ Στέμμα;
ποτέ σας δὲν ἐκλέψατε καὶ μιὰ καρφοβελόνη,
καὶ κάθε δευτερόλεπτο δὲν λέτε κι' ἓνα ψέμμα;
Ἡ κὰν γυναῖκα ὡμορφη δὲν ἔχετε ἢ κόρη,
ποῦ εὐκόλα νὰ πιάνεται, χωρὶς κανένα ζόρι;

Ἄν ἔχετε ἓνα ἀπ' αὐτὰ, ὀρίστε μὲς ἑστὴ σάλα,
ἀλλοιῶς τὸν κόπον λάβετε νὰ μᾶς ξεφορτωθῆτε,
πρὶν τὰ γερά σας κόκκαλα μετρήσουνε τῆ σάλα...
Μὲ τόση χυδαιότητα σαλόνη δὲν θὰ ἴδῃτε.
Φανῆτε ἄνθρωπος καὶ σεῖς παντοῦ κι' εἰς ὅλα νέος,
γιατὶ ὁ τίμιος πολὺ νομίζεται χυδαῖος.

Τόσαι μεγάλαι δέσποιναι καὶ τόσαι δεσποινίδες
σὰν νύφαις, σὰν νεράιδες χορεύουν μὲ τὸ Στέμμα....
Ἄφῃκαν τὰ πολιτικά καὶ ἡ ἔφημερίδες,
κι' οἱ μπάλοι τώρα ἔγιναν πολιτικὸ τους θέμα.
Κι' ἐμεῖς οἱ τόσο πρόστυχοι καὶ μὴ προσκεκλημένοι,
διαβάζουμε γιὰ τοὺς χορούς κατευχαριστημένοι.

Ἄν δὲν χορεύουμε κι' ἐμεῖς μὲς ἑστ' ἄνθη καὶ ἑστὰ φῶτα,
τοῦλάχιστον ἔμπορεῖ κανεὶς κι' ἀπ' ἔξω νὰ μαθαῖνη,
ποῖα φάνηκε μὲς ἑστὸ χορὸ καλλίτερη κοκκότα,
ἢ ποῖα ἀπ' ὄλαις ἄστραφτε πρὶ ὡμορφα ντυμένη.
Διαβάξει ὅτι ἦτανε καὶ ὁ Σουπές φτερασμένος
ἀπὸ φαγεῖα τοῦ Παρισίου, καὶ μένει χορτασμένος.

Β΄.

Χορός μεγάλος γίνεται ἑστὴν Ἀγγλικὴν Πρεσβεῖα,
καὶ θὰ τιμήσουν τὸ χορὸ κι' οἱ βασιλεῖς ἀκόμα,
καὶ ὅλη μας ἡ ὑψηλὴ ἐκείνη κοινωνία,
ποῦ στέκει ἔμπρὸς ἑστὸν βασιλεῖα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.
Ἄνθη, διαμάντι, μάλαμμα, λογιῆς λογιῆς φανάρια,
ἀκτίνες, μῦρα, μουσικὴ, καὶ πεταχτὰ ζευγάρια.

Ὁ γέρο Φῶρδ μὲ λούλουδα τοὺς βασιλεῖς μας φαίνει,
ἀπ' ἔξω ὅλοι βλέπουνε μὲ μάτια σὰν γαρίδες,
τοῦ Σολωμοῦ τὰ κόκκαλα ἡ μουσικὴ σημαίνει,
καὶ ξεροκαταπίνουνε καμπόσαις δεσποινίδες.
Φωναῖς ἀπ' ἔξω καὶ σβερχιαῖς, καὶ μέσα τόσοι τύποι,
καὶ μέσα κι' ἔξω ἔρωτες, φωτιά καὶ καρδιοκτύπι.

Τ' ἀμάξια πάνε κι' ἔρχονται, κι' ἓνας ἐδῶ φωνάζει:
—Μορὲ ψυχὴ μου πόδαρος!—κι' ἐκεῖ ἀκούω ἄλλο:
—Ὦχ! κάλτσα μου τριανταφυλλιά μὲ τὸ πολὺ τὸ νάζι!
Ἄς σ' ἔσφιγγα, καὶ ἔδινα δὴ ὄφασκελα ἑστὸ μπάλο.—
Μὰ σκούζει κι' ἄλλος παρεκεῖ μουγκρίζωντας σὰν βῶδι:
—Ἀπόψε εἰς τὸν ὕπνο μου θὰ βλέπω ὅλο πόδι.—

Ἡ ὡμορφαῖς ἑστὸν βασιλεῖα τριγύρω φτερουγίζουν,
ἢ κάθε μιὰ ἑστὰ μάτια του τὸν ἔρωτα γυρεύει,
ἢ μέσαις ἀγκαλιάζονται, τὰ στήθεια κυματίζουν,
καὶ μὲ τὸν Μεγαλόσταυρο ὁ βασιλεὺς χορεύει.
Μὲ μιὰ πηδᾶ ἑστὸ κοτιλλιόν, ἑστὸ βάσι, ἑστὴν καντρίλλια,
κι' ἢ ἄλλαις ψιθυρίζουνε καὶ σκᾶνε ἀπὸ ζήλεια.

Καὶ ἔχει δίκηο κάθε μιὰ κυρία νὰ ζηλεύη·
ἀξίζουν χίλιους ἔρωτας τοῦ Γεώργου μας τὰ νειάτα,
καὶ μόνο μὲ τῆ νεύτη του ἔμπορεῖ νὰ βασιλεύη,
εἶναι λεβέντης ἑστὸ χορὸ, λεβέντης ἑστὴν παράτα.
Καὶ μὲ τὰ πέντε του παιδιὰ καὶ τᾶλλο ποῦ θὰ γίνη,
νοιώθει φτερά ἑστὰ πόδια του κι' οὔτε χορὸ ἀφίνει.

Νὰ πῶ τὴν ἁμαρτία μου καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε . . .
Ἐγὼ ἂν ἦμουν βασιλεὺς κι' ὡμορφοκαμωμένος,
εἰξεύρετε τί θάκανα πρὸς χάριν σας, πολῖται;
μὲ κάθε μιὰ θὰ ἄφρινα διάδοχα ἑστὸ γένος.
Κι' ἂν σεῖς γιὰ τοὺς ἐγγόνους μου ἑθυμῶνατε ἐκείνους,
τοὺς ὑπουργοὺς μου κι' εἰς αὐτὸ θὰ εἶχα ὑπευθύνους.

Τὴν μὴ ἀφίνει ἀπ' ἐδῶ καὶ δευτέρα ἀρπάζει,
κι' ὅλος κομψότης καὶ ζωὴ ἀδιάκοπα χορεύει,
καὶ ἡ χρυσὴ βασίλισσα μὲς 'στ' ἄσπρα τὸν κυττάζει,
καὶ ἀπορῶ, μὰ τὸ θεὸ, γιατί νὰ μὴ ζηλεύη.
Ἄν ἤμουν ἡ βασίλισσα στιγμὴ δὲν θὰ βαστοῦσα,
θὰ ἔβγαζα τὴ γόβα μου καὶ θὰ τὸν κυνηγοῦσα.

Μὰ νὰ καὶ ὁ Γλυκύτατος γελᾷ καὶ λουλουδίξει·
ὅταν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο βλέπῃ κανεὶς ἔμπροστά του,
ποτὲ δὲν ἀπελπίζεται καὶ δὲν κακοκαρδίξει,
σὰν περιβόλι γίνεται ἀμέσως ἡ καρδιά του.
Γελᾷ καὶ ὁ Πρωθυπουργός, κι' ὁ βασιλεὺς χορεύει,
αὐτὸ θὰ ἦ τὸ ἔθνος μας πῶς πρῖμα ταξειδεύει.

Ἦ! νάτος! τὸ μουστάκι του χαμογελώντας στρήφει,
καὶ λέει μὲ παράπονο καὶ ἄλλο λυπημένος:

— Ἄν ὅσοι ἔβρισκωνται ἐδῶ ἦσαν ἴδιοί μου ψῆφοι,
δὲν θάστεκε ὁ κύριος Τρικουπῆς κορδωμένος.—

Τὸν βλέπει κ' ὁ Χαρίλαος, φουσκώνει σὰν τὸν διάνο,
καὶ λέει ἀπὸ μέσα του— Τί ἔχω νὰ σοῦ κἀνω! —

Γ.

Ἐμπρός, ἔμπρός, χορεύετε ὡσὰν δαιμονισμένοι,
μὰ μὴ κυρία χάνεται μὲς 'στοῦ χοροῦ τὴ ζάλη...

Ἦ! τὴν τρελλή! ποῦ τάχατε νὰ ἔβρισκεται κρυμμένη;

Ἦ! νάτην! κατακόκκινη 'στὴ μέση μας προβάλλει.

Πρέπει νὰ ἔχη ὁ χορὸς καὶ ἄλλο ποικιλία,
κι' εἶναι ἀνάγκη ποῦ καὶ ποῦ νὰ χάνεται καμμία.

Ἦ! εἶναι θεῖον, μαγικόν, χρυσὴ ὄνειρου πλάνη,
νὰ μὴ εὐρίσκη 'στὸ χορὸ ἡ κόρη τὴν μητέρα,
γὰ μὴ στιγμὴ ὁ σύζυγος τὴν σύζυγον νὰ χάνη,
καὶ ἄφαντος νὰ γίνεταί ἀφράτη καμαριέρα.
Καὶ πάλι ν' ἀνταμώνωνται τρελλοὶ καὶ πυρωμένοι,
νὰ πέφτουν, νὰ σηκώνωνται, νὰ παίζουν μπαينوβγαίνει.

Ἡ κάθε φτέρνα ἀναψε καὶ καίει τὸ ποδάρι,
χορεύει ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ διπλωματία,
χορεύει ἡ εὐγένεια, ὁ πλοῦτος, τὸ Φανάρι,
τὸ πνεῦμα, τὸ ἀξίωμα, καὶ ἡ ἕψηλὴ βλακεία.
Ἦ! ὅλα χορεύουν, μοναχὰ ὁ Μπούμπουλης νυστάζει,
δὲν λησμονεῖ τὸν τεικελὲ, καὶ κρυφαναστενάζει.

Μὰ βλέπω μέσα 'στὸ χορὸ καὶ τὰ καινούρια κράνη,
καὶ μὲς 'στὸ σπρόβιλο γυρνᾷ καὶ ὁ γενναῖος Πάνος...
Κανέναν ξένον τοὺς Ρωμηοὺς 'στὸ γαῖστο δὲν τοὺς φθάνει,
'στὸν πόλεμο ξεσκουφωτοὶ καὶ 'στους χοροὺς μὲ κράνος!
Χορεύουν καὶ τὰ κράνη μας, χορεύουν τὰ σπαθιά μας,
καὶ ἡ Εἰρήνη στέφανα σκορπίζει ἔμπροστά μας.

Σιγὴ, σιγὴ, 'συχάσετε, καὶ ὁ σουπὲς θ' ἀρχίσῃ...

Ἦ! πῶς ἀπ' ὅλα κἀτι τί νὰ φάγω θὰ μ'πορέσω;

Τέτοιο Σουπέ ἡ Μοῦσα μου βαστᾷ νὰ τραγουδήσῃ;

— Εἶναι πολὺ καλλίτερα τὴν γλῶσσά μου νὰ δέσω.

Καὶ σεῖς θὰ μ' ἐπιτρέψετε ἐδῶ νὰ σταματήσω...

Δὲν θέλω τὸ στομάχι σας κι' ἐγὼ νὰ ἐρεθίσω.

Souris.

ΧΟΡΟΙ.

Πόσοι βαθμοὶ ζωῆς ὑπάρχουσι λοιπόν; Πλήθος ἀνθρω-
πίνων ὄντων χαίνει πρὸ τῆς μαρμαρίνης εἰσόδου τοῦ με-
γάρου τοῦ κ. Σεργιέρη, ἐνῶ ὁ βορρᾶς μαίνεται κατὰψυ-
χρος. Εἶνε αὐτοὶ τὸ χυδαῖον τῆς Ἐφημερίδος πλῆθος.
Τῶν πλείστων τὸ ἔνδυμα εἶνε τετριμμένον, τῶν ἄλλων
τὰ ὑποδήματα μὲ ὑπερμεγέθεις φεγγίτας, ἄλλοι δὲν ἔ-
φαγον, ἄλλοι δὲν θὰ φάγωσιν αὔριον. Καὶ ὅμως ἐδῶ,
εἰς τὰς φωταυγεῖς αὐτὰς αἰθούσας, ὅποσοι θησαυροὶ
ἀπαστράπτουσιν ἐπὶ τῆς γυμνῆς σαρκὸς τῆς ματαιότητος!

Αἱ ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἔσπεριδος τοῦ κ. Φῶρδ εἰσι
νωπαὶ ἔτι, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται ὑπεράνθρωπος ἐπι-
τηδεϊότης, ἵνα δυνηθῇ ἡ κ. Σεργιέρη νὰ τὰς καλύψῃ
δι' ὠραιότερων. Καὶ ἐν μέρει τὸ κατάρθωσε.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι μεγάλοι χοροὶ ἀπέδειξαν ὅτι αἱ
'Ἀθηναὶ ἐνέχουσι μεγάλην καλαισθητὸν μερίδα, ἡ ὅποια
ἄρκει νὰ ξετεμπελιάσῃ ὀλίγον, ὅπως δῶσῃ ζωὴν καὶ
ποίησιν εἰς τὴν νεκρὰν καὶ ἄμουσον ταύτην πόλιν.

Εἶνε τόση ἡ τεχνικὴ καὶ φυσικὴ καλλονὴ, ἡ πρὸ τῶν
ὀμμάτων μου ἐκτυλισσομένη, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ ἐν-
νοήσω πῶς εἰς ἐν τεμαχίδιον Ἀθηναϊκῆς γῆς εὐρέθη το-
σοῦτον ἀκμαῖος ὁ θεῖος οὗτος συνδυασμός, ἐνῶ ἐν τῇ ὅλῃ
πόλει οὐδὲ σημεῖον αὐτοῦ ἀναφαίνεται.

Ἡ πρασινάδα, τὰ δροσερὰ ἐκεῖνα ἄνθη, τὰ ὅποια εἰσι
τόσον ζωηρά, ὥστε πιστεύεις ὅτι αἰσθάνονται καὶ δὲν
τολμᾷς εἰμὴ νὰ τὰ βλέπῃς μόνον, ἀντιπροσωπεύουσι τὴν
τέχνην τῆς φύσεως.

Οἱ χρωματισμοὶ οἱ θαυμάσιοι τῶν τοίχων καὶ τῆς ὀρο-
φῆς, τὸ λεπτοεργημένον ἐκεῖνο δάπεδον, ἐφ' οὗ πρέπει
νὰ βαδίξῃς ὡς πτηνὸν ἐλαφρῶς ἵνα μὴ τὸ ποδοπατήσῃς,
τὰ σκεῦη καὶ οἱ ἄπειροι κόσμοι ἀντιπροσωπεύουσι τὴν
τέχνην τῆς ἀνθρωπίνης χειρὸς.

Καὶ ἡ γύγας μου, ἥτις μὲ ἀκολουθεῖ παντοῦ ὡς ἀγ-
γελος τιμωρῶς, ἀντιπροσωπεύει τὸν ὠραῖον ἄνθρωπον.

Ἄκουω τὸ προανάκρουσμα τῆς πρώτης contredanse.
Τὰ ζεύγη τοποθετοῦνται. Τὸ ὠραῖον ἡμισὺ μου εἶνε